

Áp-đĩa

Mục-đích: Để tỏ việc Đức Chúa TRỜI phán-xét những kẻ hại dân Ngài

Người viết: Áp-đĩa. Người ta biết rất ít về người này. Tên của người có nghĩa là “tôi-tớ của Chúa” hay “kẻ thờ-phượng Đức GIA-VÊ.”

Viết cho: Dân Ê-đôm, dân Giu-đa, và dân của Đức Chúa TRỜI ở mọi nơi.

Lúc viết: Có thể dưới triều-đại của Giô-ram tại Giu-đa, 853-841 TC (Trước Christ giáng-sinh).

Bối-cảnh: Trong lịch-sử, Ê-đôm đã luôn luôn quấy rối Giu-đa. Trước khi sách này được viết, họ đã tham-gia vào các cuộc tấn-công Giu-đa. Theo ngày viết ghi ở trên, lời tiên-tri này đến sau sự phân chia Y-sơ-ra-ên thành hai vương-quốc và trước khi có cuộc xâm-lăng Giu-đa bởi Nê-bu-cát-nét-sa vào năm 586 TC (Trước Christ giáng-sinh).

Câu gốc: “Vi ngày của GIA-VÊ kéo gần đến mọi quốc-gia. Người đã làm gì thì người sẽ bị như vậy. Cách cư-xử của người sẽ trở lại trên đầu của chính người.” (1.15)

Nhân-vật chính: Dân Ê-đôm

Các địa-điểm chính: Ê-đôm, Giê-ru-sa-lem

Đặc-tính: Sách Áp-đĩa viết thể thơ ai-ca về số-phận bất-hạnh

Ý chính: Mặt nhân, tay nhỏ-xiu, mắt, mũi, và miệng đều nhỏ-xiu—đưa con gái mới ra đời. “Nó có đôi mắt của mẹ nó,” “Tôi có thể nói chắc-chắn rằng ai là cha mẹ nó,” “Chính là cái mũi của nó” ... bà-con và bạn-bè nhìn mặt đứa nhỏ, mặt mẹ nó, và mặt cha nó. Mẹ và cha nó mừng-rỡ có đứa con gái, một phép lạ, một phần-tử mới của gia-đình. Là cha mẹ yêu-thương, họ sẽ bảo-vệ, nuôi-dưỡng, hướng-dẫn, và kỷ-luật nó. Đây là bốn-phận và niềm vui của họ.

Đức Chúa TRỜI cũng có những đứa con—nam và nữ mà Ngài đã chọn làm của riêng của Ngài. Đã luôn luôn có những cá-nhân được ghi-nhận là của Ngài, nhưng với Áp-ra-ham Ngài đã hứa dựng lên một dân-tộc. Y-sơ-ra-ên đã là xứ-sở và dân của Đức Chúa TRỜI. Qua những thế-kỷ kế tiếp, đã có những kỷ-luật và hình-phạt, nhưng luôn luôn thương-yêu và khoan-dung. Đức Chúa TRỜI, Cha đời đời, bảo-vệ và chăm-sóc đứa con của Ngài.

Áp-đĩa, sách ngắn nhất trong Cựu-Uớc, gây ấn-tượng mạnh về đáp-ứng của Đức Chúa TRỜI cho bất cứ kẻ nào muốn hại dân Ngài. Ê-đôm là một xứ miền núi, chiếm vùng đông-nam của Biển Chết gồm có một thành-phố (mà câu 3 diễn tả và ngày nay có tên theo Anh-ngữ là Petra) ngoạn-mục được các nhà khảo-cổ khám-phá cuối thế-kỷ thứ 20. Là con cháu của Ê-sau (Sáng Thế 25.19-27.45), dân Ê-đôm là bà-con cùng máu-mủ của Y-sơ-ra-ên, và giống như tổ-phụ của mình, họ là những chiến-sĩ dũng-cảm, hung-hăng, dữ-tợn, và vạm-vỡ với nhà trên núi dường như không ai có thể thắng họ được. Trong tất cả các dân-tộc, họ đáng lẽ vội-vàng đến giúp anh em miền bắc của mình. Nhưng, thay vì vậy, họ há-hê trên các nan-đề của Y-sơ-ra-ên, bắt và nộp các người tránh-nạn cho kẻ

thù của Y-sơ-ra-ên, và thậm-chí còn cướp-bóc vùng nông-thôn của Y-sơ-ra-ên.

Áp-đĩa ban thông-điệp của Đức Chúa TRỜI cho Ê-đôm. Vì sự thờ-ơ và bất tuân của họ đối với Đức Chúa TRỜI, tính kiêu-ngạo và hèn-nhút của họ, và tính phình-gạt của họ đối với anh em mình trong Giu-đa, họ đáng bị kết-án và sẽ bị hủy-diệt. Quyển sách bắt đầu với lời công-bố: tai-họa sắp đến Ê-đôm (1.1-1.9). Mặc dầu các núi và các triền núi không thể bị đội-nhập được, họ không có khả-năng để trốn-thoát phán-xét của Đức Chúa TRỜI. Áp-đĩa đưa ra các lý-do cho sự phá-hủy họ (1.10-1.14)—sự kiêu ngạo trân tráo của họ đối với Đức Chúa TRỜI và sự khùng-bố của con cháu họ. Lời tiên-tri ngắn-gọn này ngừng lại với lời diễn-tả về “ngày của Đức GIA-VÊ,” khi sự phán-xét giáng xuống trên tất cả những kẻ đã làm hại dân Đức Chúa TRỜI (1.15-1.21).

Ngày nay dân thánh của Đức Chúa TRỜI là hội-thánh của Ngài—tất cả những người đã tin-cậy Đấng Christ để được sự cứu-rỗi và đã phó đời mình cho Ngài. Các người này đã được tái-sinh và được nhận làm con nuôi của Đức Chúa TRỜI.

Khi đọc sách Áp-đĩa, xin quý vị nhận biết điều gì là một người con của Đức Chúa TRỜI, trong tình yêu-thương và sự bảo-vệ của Ngài.

Xin quý vị xem cách Thiên-Phụ đáp-ứng những kẻ muốn tấn-công các người mà Ngài thương-yêu.

Áp-đĩa 1.1-1.21

1. Sự phá-hủy Ê-đôm (1.1-1.16)

1 ¹Sự hiện-thấy của Áp-đĩa.
Chúa GIA-VÊ phán về Ê-đôm như vậy—

Chúng ta đã nghe một bản tường-thuật từ Đức GIA-VÊ,
Và một sứ-giã đã được sai đi ở giữa các quốc-gia, nói:
“Hãy dấy lên và chúng ta hãy ra trận chống lại nó”—

²“Này, Ta sẽ làm cho người nhỏ ở giữa các quốc-gia;
Người bị khinh-dê lắm.

³Sự kiêu ngạo của tâm người đã lừa-dối người,
Người là kẻ sống trong các khe đá,
Trong nơi cao của chỗ ở của người,
Là kẻ nói trong tâm của mình:
‘Ai sẽ đem ta xuống tới đất?’”

⁴Đầu người xây cao như con đại-bàng,
Đầu người lớt ỏ của người ở giữa các ngôi sao,
Từ đó Ta cũng sẽ đem người xuống,” Đức GIA-VÊ
tuyên-bố.

⁵“Nếu kẻ trộm đến với người,
Nếu kẻ cướp đến ban đêm—
Ôi, người sẽ bị phá-hoại như thể nào!—
Há chúng chỉ trộm vừa đủ sao?
Nếu những kẻ hải nhơ đến cùng người,
Há chúng chẳng để lại chút ít để một sao?”

⁶“Ôi, Ê-sau sẽ bị lục-soát như thể nào,
Và châu-báu giấu-kín của nó bị moi ra!

⁷“Mọi người có giao-ước với người
Sẽ đuổi người ra tới biên-giới,
Và các người hòa-thuận với người,
Sẽ lừa-dối người và kèm chế người.
Những kẻ ăn bánh của người,
Sẽ mai-phục người.
(Nó chẳng có một hiểu-biết gì.)

⁸Có phải Ta sẽ không, vào ngày đó,” Đức GIA-VÊ tuyên-
bố,
“Hủy-diệt những kẻ khôn khỏi Ê-đôm
Và sự hiểu-biết khỏi núi của Ê-sau ư?”

⁹Lúc đó, các người phi-thường của người sẽ khiếp-dâm,
Ôi Thê-man,
Để mọi người bị diệt trừ khỏi núi của Ê-sau bằng cuộc
tàn sát

¹⁰“Vì sự hung-bạo đối với anh em Gia-cốp của người,
Sự xấu-hổ sẽ bao phủ người,
Và người sẽ bị diệt-trừ mãi-mãi.

¹¹Vào ngày mà người đã đứng xa cách,
Vào ngày mà những kẻ lạ khiêng của-cải của nó đi,
Và các người ngoại-quốc đã vào cổng của nó
Và bắt thăm để được Giê-ru-sa-lem,
Người cũng đã là một đứa trong bọn chúng.

¹²Chớ há-hê trên ngày đó của anh em người,
Cái ngày bất-hạnh của nó.
Và chớ mừng-rỡ trên các con trai của Giu-đa
Trong ngày hủy-diệt của chúng;
Phải, chớ mở miệng của người rộng ra
Trong ngày đau-khổ của chúng.

¹³Chớ vào cổng của dân Ta
Trong ngày tai-họa của chúng.
Phải, người chớ há-hê trên tai-họa của chúng
Trong ngày tai-họa của chúng.
Chớ cướp-bóc của-cải của chúng
Trong ngày tai-họa của chúng.

¹⁴Và chớ đứng nơi ngã ba đường
Để diệt những kẻ đào tẩu của chúng;
Và chớ bỏ tù những kẻ sống sót của chúng
Trong ngày đau-khổ của chúng.

Ngày của Đức GIA-VÊ và tương lai (1.15-1.16)

¹⁵“Vì ngày của GIA-VÊ kéo gần trên mọi quốc-gia.
Người đã làm gì thì người sẽ bị làm như vậy.
Cách cư-xử của người sẽ trở lại trên đầu của chính
người.

¹⁶Vì y như các người đã uống trên núi thánh của Ta,
Tất cả các quốc-gia sẽ uống liên-tục,
Chúng sẽ uống và nuốt,
Và trở thành như chúng đã chẳng bao giờ hiện-hữu.

2. Sự hồi-phục của Y-so-ra-ên (1.17-1.21)

¹⁷Nhưng trên núi Si-ôn, sẽ có những kẻ trốn thoát,
Nó sẽ là thánh.
Và nhà Gia-cốp sẽ sở hữu tài-sản của chúng.

¹⁸Lúc ấy, nhà Gia-cốp sẽ là một đám lửa
Và nhà Giô-sép là một ngọn lửa;
Nhưng nhà Ê-sau sẽ như gốc rạ.
Và họ sẽ đốt chúng và thiêu rụi chúng,
Hầu cho nhà Ê-sau sẽ chẳng có ai sống sót,”
Vì Đức GIA-VÊ đã phán vậy.

¹⁹Rồi những kẻ ở vùng miền Nam sẽ chiếm cứ núi của
Ê-sau,
Và những kẻ ở dưới chân đồi được Phi-li-tin;
Họ cũng sẽ chiếm cứ lãnh-thổ của Ép-ra-im và lãnh-thổ
của Sa-ma-ri
Và Bên-gia-min sẽ được Ga-la-át.

²⁰Những kẻ bị lưu-đày trong đám những con trai Y-so-ra-
ên,
Ở giữa dân Ca-na-an xa đến tận Sa-rép-ta
Và những kẻ bị lưu-đày của Giê-ru-sa-lem, là những kẻ
ở tại Sê-pha-rát
Sẽ chiếm cứ các thành-thị của vùng miền Nam.

²¹Những kẻ giải-cứu sẽ lên núi Si-ôn
Để phán-xét núi của Ê-sau,
Và vương-quốc ấy sẽ là của Đức GIA-VÊ.